

kunne de ikke effektueres. Naar nemlig Golt, længe før Kreditforeningen oprettes, anmeldte saadanne Laanebegjæringer, og det saa træder i Langdrag med, at Foreningen træder i Virksomhed, kunne de naturligvis ikke sidde og vente derpaa, man maa se at skaffe sig de Laan, som ere nødvendige til deres Bedrift. Som Følge deraf er det indtruffet, at den nye Kreditforening hverken i det første eller det andet Aar har opnaaet det Laanebeløb, der var bestemt. Et Exempel herpaa afgav Kreditkassen for Landeieendomme i Østifterne. Da den stiftedes, var der til den anmeldt Laan til Beløb af 2 Millioner Kr., men i det første Aar blev der kun effektueret Laan til et Beløb af omtrent 800,000 Kr., og i det andet Aar gik det, saavidt jeg husker, kun op til noget over en Million Kr. Man har altsaa ment, at det var en overflødig Bestemmelse og har derfor udeladt den. Den tredje Forandring er den, at man har ment, at burde fastslaa, at et Laan ikke bør overskride Halvdelen af Eiendommens Vurderingssum, medens der i Loven af 20de Juli 1850 og senere Love er fastsat $\frac{3}{5}$, hvilket ogsaa staar i de senere Kreditforeningslove. Grunden til denne Forandring er saare forklarlig, nemlig at man har ment, at Kreditgrundlaget her er noget mere væsende, og derfor maatte man trække Grænsen for Laanene snævrere. Den sidste og vel den væsentligste Forandring er den, at man ikke her har optaget detaillerede Regler for Udskænkningen til Reservecfond, Amortisation og Administrationsfond, saaledes som man har anset det for rigtigt i Loven om Kreditkassen af 1866, og Lovene om de Kreditforeninger, der senere ere oprettede, dog med Undtagelse af Husmandskreditforeningsloven. Disse detaillerede Bestemmelser kom vistnok ind som Følge af den Mistillid til Kreditforeningsinstitutionen, der var opstaaet paa Grund af de Misligheder ved den Bretoniske Hypothekforening i Sjælland og den jydskke Kjøbstadkreditforening i Begyndelsen af Treferne. Nu maa vel Tilliden til Kreditforeningerne være saa nogenlunde gjenoprettet, og i alt Fald formaar jeg ikke at se, at der skædes væsentlig større Garantier, ved at slige Bestemmelser optages i Loven, end ved at de optages i Statutterne, for hvilke Indenrigsministerens Stadsfæstelse jo skal erhverves. Den væsentligste Betragtning for at udelade den er imidlertid den, at det at Lovgivningsmagten skal sættes i Bevægelse for enhver Statutforandring, der vedrører Punkter, som ere fastslaaede i Loven, ganske naturlig skaber en Tunghed og Langsomhed i Bevægelsen, hvor det gjælder Forandringer, der have viist sig praktiske,

Noget, som særlig for den Kreditforening, som her skal oprettes, vil være uheldigt. Det er et delvis nyt Omraade, Kreditforeningsinstitutionen her skal arbejde paa, og derfor vil det være nødvendigt at prøve sig frem, netop med Hensyn til de Bestemmelser, der her er Tale om. Skal Lovgivningsmaskineriet sættes i Virksomhed for hver Forandring, som skal foretages, vil det virke meget hæmmende paa en saadan Kreditforenings Virksomhed. Man har derfor ment, at det vilde være tilstrækkeligt at sikke sig, at der ikke kan gøres nogen Forandring i Statutterne for denne Kreditforening, ligesom Tilfældet er i andre Kreditforeninger, uden Indenrigsministerens Sanction, ligesom man i Lovforslaget har beholdt alle de Bestemmelser, der skulle sikke det Offentlige, det vil sige Indenrigsministerens Tilsyn og virksomme Indgriben, hvis det skulde vise sig, at der finder Uregelmæssigheder Sted. Da den sidste Kreditforening, Kreditforeningen for Kjøbenhavn og Omegn, skulde oprettes, forelagde den daværende Indenrigsminister et Lovforslag, hvori der ikke fandtes disse for Kreditforeningens Virksomhed hæmmende Bestemmelser, men disse henvises til Statutterne. Lovforslaget havde ingen detaillerede Bestemmelser om Reservecfonden, Amortisations- og Administrationsfonden, men de bleve fra Landsthingets Udvalgs Side forlangte indsatte i Loven, saavidt jeg har set, uden at der blev ført synnerlig Bevis for Nødvendigheden deraf. Det blev udtalt som et Ønske i Landsthinget, og derfor blev det indsat. Jeg skal med Hensyn til dette kun henpege paa, at i Husmandskreditforeningsloven, med Hensyn til hvilken Staten jo har saa meget større Interesse i, at der ikke foregaar noget Utilbørligt, som der er Statsgaranti, findes der ikke en saadan Bestemmelse. Det forekommer mig derfor, at det er paa Tide at komme bort fra den Vej, man var kommen ind paa, at fastslaa Sligt i Loven. Efter Loven af 20de Juni 1850 kunde Indenrigsministeriet meddele Tilladelse til Oprettelse af Kreditforeninger paa de i denne Lov opstillede Bilkkaar, og der fandtes i Loven ingen detaillerede Bestemmelser angaaende disse Forhold; det var altsaa tilstrækkeligt at indføre Reglerne om Reservecfond, Amortisation etc. i Statutterne under Indenrigsministeriets Stadsfæstelse. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Loven til Thingets Velvilje. Det forekommer mig, at Lovgivningsmagten ikke maa kunne finde synnerlig store Betæneligheder ved at tillade de paagjældende Interesserede at træde sammen for at opnaa Laan i deres Eiendomme paa saa billige og rimelige Bilkkaar, de kunne. Den Mistilid, som der er talt om,